

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 31691

гр. София, 10.08.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
закрито заседание на 10.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

като разглежда дело номер **9815** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба с вх. № 28064 от 06.08.2026 г. и вх. № 28375 от 10.08.2026 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Б. Ф. А. Ф. (В. Ф. А. Ф.), гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ)-Б., чрез адв. Т. Л. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 1 срещу Заповед УРИ№ 5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г., издадена от ВПД Началник на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е заповядано оспорващият да бъде настанен принудително в СДВНЧ за срок до 6 (шест) месеца.

С жалбата е направено особено искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалваната заповед по силата на закона, като е посочено, че продължаването на задържането в СДВНЧ при наличието на висящо производство за закрила причинява на оспорващия значителна и трудно поправима вреда, изразяваща се в неправомерно лишаване от свобода.

Правилото на чл. 166, ал. 1 от АПК предвижда, че жалбата спира изпълнението на административния акт. Предвид различния характер на административните правоотношения и ценностите, които те защитават, АПК допуска изключения от посоченото правило, по-конкретно – по силата на изрично разпореждане на административния орган в акта да бъде включено разпореждане за предварителното му изпълнение, или това да стане по силата изрична законова разпоредба. Първата хипотеза е уредена в чл. 60, ал. 1 от АПК, втората в съответния материален закон. Общото и при двете хипотези е, че предварителното изпълнение се допуска за да се осигури защитата на особено важни обществени отношения, което законодателят поставя по ценност пред личните интереси на участващите в административния процес. Чл. 60, ал. 1 от АПК допуска и изключение, което позволява предварителното изпълнение да се допусне от административния орган и с оглед лични интереси на участващия в административния процес, но срещу предоставяне на гаранция, какъвто не е настоящият случай.

Когато предварителното изпълнение е допуснато с разпореждане на административния орган на

основание чл. 60, ал. 1 от АПК, то това разпореждане се обжалва по реда на чл. 60, ал. 5 от АПК – в 3-девен срок от съобщаване на разпореждането. Този ред не изключва процедурата по чл. 166, ал. 2 от АПК, която може да се инициира при всяко положение на делото по оспорване на административния акт до влизане в сила на решението. Както се посочи, в конкретния случай предварителното изпълнение на административния акт е допуснато по силата на закона, който не изключва съдебен контрол на предварителното изпълнение, като съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. В този случай критерий за отмяна на предварителното изпълнение е установяването на възможност на жалбоподателя да се причини значителна или трудно поправима вреда. Чл. 166, ал. 2, изр. последно от АПК въвежда и задължително условие искането за спиране да се основава на нови факти, доколкото първоначалната фактическа обстановка е следвало да се релевира в производството по чл. 60, ал. 5 от АПК. Това изискване за нови факти, обаче, не може да се поставя, когато производството по чл. 166, ал. 2 от АПК е във връзка с разпоредбата на ал. 4 от цитираната норма, която разпоредба предвижда хипотезата на допуснато предварително изпълнение по силата на закона. Това е така, доколкото, когато предварителното изпълнение е допуснато по силата на съответния материален закон, то е неотносимо производството по чл. 60, ал. 5 от АПК и фактическата обстановка, на която се иска спирането, се отнася до съда за пръв път по реда на ал. 4 във вр. ал. 2 от чл. 166 от АПК. Следователно, в тези случаи, критерии за уважаване на искането за спиране на предварителното изпълнение по закон, са тези по 166, ал. 2 от АПК. По-конкретно – това е вероятността от настъпване на значителна или трудно поправима вреда за жалбоподателя, съпоставена с критерия обществен интерес по общата норма на чл. 60, ал. 1 от АПК, към която препраща разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от АПК.

При горепосочените разяснения, следва да се вземе предвид, че в конкретния случай на искащият спиране в това производство е наложена ПАМ „Принудително настаняване в СДВНЧ“ за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото задържане.

Както се посочи, характера на засегнатото право ограничаване на личната свобода е последица от самото изпълнение на процесното решение и закономерна последица от изпълнението му, допуснато по силата на закона, поради което не представлява вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Последица от разпореденото с процесната заповед е именно ограничаване на свободата на движение на адресата ѝ, касае се за предвидена принудителна мярка в закона и както се посочи по правото на ЕС, предвид на което само по себе си посоченото ограничаване не може да се третира като вреда, която следва да бъде предотвратена чрез спиране на изпълнението на решението.

В настоящия случай искането за спиране на изпълнението на издадената заповед е основано на твърдения за предприето абсолютно и автоматично принудително задържане /настаняване в СДВНЧ/ на чужденец, търсещ закрила или намиращ се в уязвима ситуация; касае се за гражданин на С., страна с неприключил вътрешен въоръжен конфликт, като се посочва, че настаняването на жалбоподателя в СДВНЧ ще засегне пряко правото му на лична свобода, като изпълнението на акта преди съдебния контрол ще засегне личната му сфера, което не може да оправдае държавния интерес, тъй като жалбоподателят не представлява заплаха за държавната сигурност или обществения ред.

Естествена последица за всеки адресат на оспореното принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци е ограничаване на правото на свободно придвижване. Дали ограничаването на правото е правомерно е въпрос на оспорване на самата заповед за настаняване в СДВНЧ и ще бъде решено по същество с крайния акт по делото. Изложените

доводи от жалбоподателя за принудително задържане не са основание да се спре изпълнението на заповедта, която го разпорежда, защото законът е допуснал такова ограничаване при определени условия и дали те са налице или не се решава с оспорване законосъобразността на самата заповед. В настоящото производство е от значение доказването на тежки, труднопоправими вреди от това изпълнение. В случая такива не са посочени. Не са заявени и доказани и други факти и обстоятелства, свързани с принудителното настаняване, които могат да са основание по чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК за спиране изпълнението на акта.

Поради изложеното, съдът намира, че жалбоподателят не доказва наличието на значителни и трудно поправими вреди, които ще претърпи от допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта за настаняването му в СДВНЧ, поради което искането за спиране следва да се отхвърли. В случай, че по молбата му за международна закрила бъде образувано производство пред ДАБ и същата бъде уважена, ще последва незабавното му освобождаване от СДВНЧ.

С оглед гореизложеното искането за спиране на Заповед УРИ № 5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г. издадена от ВПД началник на отдел "Миграция", СДВР следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 8 състав, на основание чл. 166 АПК във вр. чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. Ф. А. Ф. (В. Ф. А. Ф.), гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед УРИ №5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г., издадена от ВПД началник на отдел "Миграция", СДВР.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-мо дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: